

F. t. l. om vandforsyning.

derfor normalt ikke være trang til at gennemføre en omstrukturering ved at tilbagekalde et privat værks indvindingsstilladelse og lade andre videreføre værket. Stk. 1 kan navnlig tænkes anvendt, hvor et vandforsyningsanlæg er så uhenigtsmæssigt beliggende, at det må nedlægges.

Det er muligt, at kommunen i forbindelse med sin overtagelse af forsyningen eksproprierer f. eks. det private anlægs ledningsnet. I så fald følger det af forslaget § 42, stk. 2, jfr. lov om offentlige veje § 51, stk. 3, at kommunen kan få pålæg om at overtage også resten af vandforsyningsanlægget, for så vidt dets ejer ikke fremtidig kan udnytte anlægget på rimelig måde. Hvis kommunen ikke ønsker at overtage nogen del af det private anlæg, kommer de nævnte regler om udvidelse af ekspropriationen derimod ikke til anvendelse, fordi en vandindvindingsret ikke anses for en ejendomsret, og inddragelse af retten derfor ikke er en ekspropriation. Af stk. 1, sidste pkt., der stemmer med den gældende lovs § 26, stk. 1, sidste pkt., fremgår det imidlertid, at det også i denne situation skal kunne pålægges kommunen at overtage anlægget i det omfang, dets ejer ikke kan udnytte det på hensigtsmæssig måde.

Stk. 2, 1. og 2. pkt. svarer til den gældende lovs § 31, stk. 1, 1. og 2. pkt. Denne bestemmelse har kun undtagelsesvis været anvendt i praksis. Den vedrører ikke, som stk. 1, omstruktureringssituationer i almindelighed, men kun tilfælde, hvor omstrukturering er nødvendig, fordi der ellers ikke kan skaffes vand til en vigtigere offentlig ansøger.

Stk. 2, 3. pkt., giver mulighed for at inddrage rettigheder til benyttelse af overfladevand, som ikke er indvindingsrettigheder, til fordel for offentlige vandforsyningsanlæg; navnlig rettigheder til at benytte vandløbenes vandkraft. En bestemmelse herom findes i den gældende lovs § 36, stk. 2, sammenholdt med vandløvslovens § 46. Bestemmelsen i stk. 2, 2. pkt., gælder kun, når den pågældende ret over overfladevandet ikke hviler på særlig adkomst (f. eks. hævdvundne rettigheder), idet sådanne rettigheder betragtes som ejendomsrettigheder, der må inddrages ved ekspropriation.

Stk. 3 er en videreførelse af den gældende lovs § 33 og drejer sig om situationer, hvor allerede givne rettigheder må beskæres, fordi det ikke er muligt – eller dog ikke forsvarligt – at opretholde rettighederne fuldt ud. Bestemmelsen kan for det første tænkes anvendt, når det viser sig, at der ikke er vand nok til de givne rettigheder. I så fald dækkes forholdet af den gældende lovs § 33, der hidtil kun ganske undtagelsesvis har været anvendt i praksis; reglen i den gældende lovs § 33,

stk. 2, må fortsat anvendes i denne situation. Bestemmelsen kan imidlertid også anvendes, når der fortsat er tilstrækkeligt vand i området, men væsentlige samfundsinteresser, jfr. § 2, gør det nødvendigt, at rettigheden ikke udnyttes fuldt ud. Bestemmelsen kan f. eks. anvendes, hvis man nærer frygt for saltvandsindtrængning i et område, eller hvis det er nødvendigt at give gartnere tilladelse til egen indvinding, fordi planterne ikke tåler vanding med behandlet vandværksvand.

Afgørelser efter stk. 1–3 kan have vidtrækkende konsekvenser og bør kun træffes efter indgående forhandlinger med de berørte parter. Miljøministeriet vil fastsætte nærmere regler herom ved udarbejdelsen af bekendtgørelser og cirkulærer efter loven, jfr. forslaget § 8.

Afgørelser efter stk. 1–3 skal træffes af amtsrådet. Hvis en interesseret myndighed eller privat person anmoder amtsrådet om at rejse sag, men amtsrådet afslår, kan dette afslag påklages, jfr. ovenfor angående forslaget § 29, stk. 4.

Forslagets stk. 4 svarer til erstatningsbestemmelserne i den gældende lovs § 26, stk. 2, § 31, stk. 3, og § 33, stk. 3, jfr. den gældende lovs § 64, stk. 2.

Til § 33.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 27. Efter den gældende lovs § 27, stk. 2, sidste pkt., krævede overdragelse af et anlæg til almen vandforsyning dog tilladelse, med mindre overdragelsen skete til det offentlige. Denne bestemmelse foreslås tilbageført til den affattelse, den havde efter vandforsyningsloven af 1969, således at der heller ikke kræves tilladelse til overdragelsen, hvis den sker til et andelsselskab eller et interessentskab af forbrugere, hvilket ofte vil være en nærliggende løsning på landet.

Til § 34.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 28.

Til § 35.

Efter den gældende lovs § 29 bortfalder en indvindingsstilladelse automatisk, når der ikke er sket indvinding indenfor et samlet (d.v.s. sammenhængende) tidsrum af 5 år.

Reglen foreslås ændret således, at bortfaldet af indvindingsstilladelsen ikke skal ske automatisk, men kun efter beslutning fra tilladelsesmyndigheden. Dels vil det være praktisk at have en offentlig konstatering af bortfaldet, og dels kan der tænkes tilfælde, hvor bortfald ikke bør ske, f. eks. hvor vandingstilladelser ikke har været benyttet i 5 sammenhængende, våde år.